

Sygn. akt IV P 171/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2017 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa **M. H.**

przeciwko (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w K.

o sprostowanie świadectwa pracy

oddala powództwo.

Sygn. akt IV P 171/16

UZASADNIENIE

M. H. pozwem z dnia 5.01.2015 r. wniesionym przeciwko (...) Sp. z o.o. w K. wniósł o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 31.07.2015 r. poprzez wskazanie, że wykonywana przez niego praca na stanowisku spawacza była pracą w szczególnych warunkach.

Pismem z dnia 2.04.2015 r. R. P. działający jako pełnomocnik R. G. – prezesa zarządu strony pozwanej poinformował sąd, że wobec strony pozwanej ogłoszono upadłość obejmującą likwidację majątku, a syndykiem masy upadłości został ustanowiony S. H..

Postanowieniem z dnia 10.04.2015 r. zawieszono postępowanie w sprawie na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c.

Postanowieniem z dnia 19.09.2016 r. podjęto zawieszony postępowanie.

Na rozprawie w dniu 15.11.2016 r. powód sprecyzował żądanie, wskazując, że żąda sprostowania świadectwa pracy poprzez wskazanie, że pracował od 21.06.1993 r. jako spawacz, a nie – jak wskazano – od 21.08.1993 r.

Strona pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, ani też nie ustosunkowała się merytorycznie do zmodyfikowanego powództwa, nie stawiała się na na rozprawie, nie wносиła o rozpoznanie sprawy pod jej nieobecność.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. H. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od 21.06.1993 r. do 12.04.2001 r. na stanowisku spawacza, a w okresie od 13.04.2001 r. do 31.07.2014 r. na stanowisku pilarza.

(**dowód** : świadectwo pracy powoda, k – 3-4, umowa o pracę, k – 49, umowa o pracę, k - 50)

Świadectwo pracy zostało powodowi wydane w dniu 31.07.2014 r. Wskazano w nim w punkcie 1, że powód był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w K. od 21.08.1993 r. do 12.04.2001 r. na stanowisku spawacza, a w okresie od 13.04.2001

r. do 31.07.2014 r. na stanowisku pilarza. W punkcie 8 świadectwa pracy wskazano, że M. H. wykonywał pracę w szczególnych warunkach w okresie od 21.08.1993 r. do 12.04.2001 r. pracując jako spawacz.

(**dowód** : świadectwo pracy powoda, k – 3-4)

M. H. nie zgłosił pracodawcy żądania sprostowania świadectwa pracy.

Świadectwo pracy zawierało pouczenie o trybie i terminie zgłoszenia żądania jego sprostowania.

(**dowód:** dokumenty zawarte w aktach osobowych powoda)

M. H. nie złożył wniosku o przywrócenie terminu do zgłoszenia pracodawcy żądania sprostowania świadectwa pracy.

(**dowód:** bezsporne)

Postanowieniem z dnia 20.02.2015r. Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze ogłosił upadłość (...) Sp. z o.o. w K. z likwidacją majątku upadłego i wyznaczył syndykiem masy upadłości S. H..

(**dowód** : postanowienie z dnia 20.02.2015r. Sąd rejonowy w Jeleniej Górze sygn. akt V GU 44/13, k – 14)

Do dnia 12.01.2017 r. postępowanie likwidacyjne nie zostało zakończone, a syndykiem masy upadłości był S. H..

(**dowód** : odpis aktualny KRS strony pozwanej, k – 35-38, k – 59-65)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zawartych w aktach osobowych powoda oraz złożonych przez powoda do akt sprawy. Dokumenty te nie były przez żadną ze stron kwestionowane.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie i jako takie podlegało oddaleniu.

Podstawą żądania pozwu był przepis art. 97 § 2 (1) k.p., zgodnie z którym pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy zwrócić się do pracodawcy z wnioskiem o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni o zawiadomieniu o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Świadectwo pracy uważa się za doręczone z chwilą, gdy pracownik mógł się zapoznać z jego treścią – na podstawie przepisu art. 61 k.c. w związku z art. 300 k.p.

Sąd w toku postępowania o sprostowanie świadectwa pracy bada po pierwsze - czy pracownik dochował terminu do wystąpienia z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy, po drugie – czy dochował terminu do wystąpienia z powództwem przeciwko pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy.

W judykaturze i piśmiennictwie jednolicie przyjmuje się, że uprzednie wystąpienie przez pracownika do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy jest materialnoprawną przesłanką powództwa. Oznacza to, że niewystąpienie z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy przed wytoczeniem powództwa skutkuje oddaleniem tegoż powództwa. Terminy przewidziane w art. 97 § 2 (1) k.p. są terminami prawa materialnego, a więc Sąd oddalił powództwo wniesione po upływie terminów zakreślonych w tym przepisie (tak m.in.: wyrok SN z dnia 15.12.2009 r., sygn. II PK 156/2009, publ. LEX).

Powód nie wystąpił do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy. Czynność ta nie wynikała z dokumentów zawartych w jego aktach osobowych, ani też powód nie wykazał tego żadnymi wnioskami dowodowymi.

Powód nie wystąpił wprost z żądaniem przywrócenia terminu do zwrócenia się do pracodawcy z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy ani też nie złożył wniosku o przywrócenie terminu do wystąpienia z powództwem

przeciwko pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy. Sąd Najwyższy w tym zakresie prezentuje bardzo liberalne stanowisko i przyjmuje, że wytoczenie powództwa implicite zawiera w sobie wniosek o przywrócenie terminu, o którym to wniosku stanowi przepis art. 265 k.p.

W tym miejscu zauważyć należy, że choć przepis art. 265 k.p. stanowi o przywracaniu obydwu tych terminów, tj. terminu do wystąpienia do pracodawcy oraz terminu do wystąpienia do Sądu, jednak może to de facto dotyczyć tylko terminu na wystąpienie z powództwem. Termin na wystąpienie do pracodawcy jest bowiem, jak wskazuje piśmiennictwo, terminem o charakterze porządkowym i dotyczy postępowania wewnątrzzakładowego (tak: J. Iwulski, w: Komentarz do art. 97 k.p., publ. LEX).

Ponadto podkreślić należy, że sąd nie działa w postępowaniu cywilnym z urzędu i to na pracowniku spoczywa ciężar wykazania, że istnieją okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu (tak: M. Raczkowski, w: Kodeks pracy, Komentarz pod reg. M.Gersdorf, wyd. Wielkie Komentarze, Warszawa 2012, strona 1091).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że powód po pierwsze nie wniósł do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy, po drugie – w zakresie tego żądania nie przysługiwało mu prawo złożenia wniosku o przywrócenie terminu.

Z tych względów powództwo podlegało oddaleniu.

Podkreślić jednak wypada, że **wyrok oddalający powództwo o sprostowanie świadectwa pracy nie jest wiążący dla np. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w toku postępowania o przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury, a ZUS czyni własne ustalenia w tym zakresie.**

Sąd ustalił, że M. H. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w okresie od 21.06.1993 r. do 12.04.2001 r. na stanowisku spawacza, jednak w związku z niezgłoszeniem przez powoda do pracodawcy żądania sprostowania świadectwa pracy, Sąd nie mógł uwzględnić powództwa, mimo tak ustalonego czasu zatrudnienia powoda.

Na marginesie rozważań wskazać należy, że w związku z ogłoszeniem upadłości strony pozwanej Sąd zawiesił postępowanie z urzędu na mocy art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. Postępowanie o sprostowanie świadectwa pracy nie dotyczy masy upadłości i jako takie może być prowadzone przeciwko spółce w upadłości likwidacyjnej, przy czym – reprezentowanej przez syndyka, co niejednokrotnie zostało potwierdzone w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Z tych względów w ocenie sądu niezwłocznie po wyznaczeniu osoby syndyka postępowanie winno być podjęte. W ocenie sądu przepis art. 145 prawa upadłościowego nie miał w przedmiotowej sprawie zastosowania, albowiem nie dotyczy wiarygodności, która podlega zgłoszeniu do masy upadłości, a sprawa nie powinna toczyć się przeciwko syndykowi, lecz przeciwko spółce w upadłości reprezentowanej przez syndyka. Z tych względów Sąd podjął zawieszony postępowanie, lecz nie wzywał syndyka do udziału w sprawie, albowiem postępowanie nie toczyło się przeciwko syndykowi, a przeciwko spółce w upadłości reprezentowanej przez syndyka.

Mając na uwadze, że strona pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie ustosunkowała się merytorycznie do żądania pozwu, nie wniosła o rozpoznanie sprawy pod jej nieobecność, sąd wydał wyrok zaoczny. Zauważyć przy tym należy, że o terminie rozprawy zawiadamiano i doręczono wyciąg z protokołu w zakresie sprecyzowanego żądania, zarówno spółkę, jak i syndyka. Z tych względów sąd wydał wyrok zaoczny, stwierdzając, że spełnione zostały przesłanki z art. 339 § 1 k.p.c.

Radca prawny R. P. nie wykazał, aby był pełnomocnikiem spółki, natomiast przedłożone przez niego pełnomocnictwo sąd uznał za udzielone przez R. G. działającego w imieniu własnym.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.